

Coperta: Elena Dominteanu

Toate drepturile și responsabilitățile asupra textului aparțin autorului.

Autorul declară pe propria răspundere că această lucrare este realizată de către el și că, după știința lui, nu încalcă drepturile intelectuale ale niciunei persoane. În consecință, își asumă întreaga răspundere, conform legilor în vigoare, pentru orice situații în care vor exista pretenții asupra unor drepturi de proprietate intelectuală, dacă se va dovedi că aceste drepturi există și că, prin lucrarea de față, au fost încălcate.

Acest roman este o operă de ficțiune. Numele folosite, personajele și întâmplările sunt fie rezultatul imaginației autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu scene reale sau cu persoane aflate în viață sau decedate este pur întâmplătoare.

Lucrarea se află sub protecția drepturilor de autor conform legii numărul 8/1996. Este interzisă orice modificare, distribuire, copiere, reproducere sau publicare a conținutului acestei lucrări fără acordul autorului. În caz contrar, autorul va avea dreptul de a se adresa instituțiilor legale competente și chiar instanțelor de judecată pentru a cere sancționarea oricărui act de acest fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIN, OVIDIU

Mai ești? / Ovidiu Marin. - București: Semne, 2018
ISBN 978-606-15-1111-2

821.135.1

Editura SEMNE

Str. Barbu Delavrancea nr. 24

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 318 83 44

email: office@semneartemis.ro

web: www.semneartemis.ro

Difuzare:

Tel./Fax: 021 310 74 59

email: semneartemis@yahoo.ro,

difuzare@semneartemis.ro

Tiparul executat la S.C. SEMNE '94 SRL

Tel./Fax: 021 667 08 20

București, 2018

OVIDIU MARIN

MAI EȘTI?

roman

EDITURA
Semne

CUPRINS

PROLOG

TEMPLUL URSITELOR, ȘINCA VECHE.....	7
--	----------

PRIMA PARTE FLORI DE IASOMIE

1. Aripă	21
2. Consiliu de familie	30
3. Totul pentru un vis	38
4. Idealuri substituite	45
5. Complot macabru.....	48
6. Revenirea.....	56
7. Toamnele de ieri.....	63
8. Un liceu	69
9. Stele efemere	76
10. Dalia	82
11. Vineri, când tu nu ești	88
12. Ruine de vară	95
13. Gardianul	100
14. Scurt circuit.....	106
15. Sub aripa nopții.....	114
16. Vis pierdut.....	120
17. Cenușă de trandafiri.....	131
18. Când pleacă vara.....	136
19. Mirajul toamnei	149

20. <i>Corabia nimănui</i>	156
21. <i>Zăpezi ignorate</i>	164
22. <i>Nu ai lăsat un vis să se termine</i>	170
23. <i>Învingătorul ia tot</i>	181

PARTEA A DOUA
ARHIVA AMINTIRILOR

24. <i>Amintirile iubirilor de ieri</i>	189
25. <i>Din nou acasă</i>	199
26. <i>Picturile trecutului</i>	207
27. <i>Recviem pentru inocență</i>	215
28. <i>Memoria fotografiilor</i>	220
29. <i>Vânător de iluzii</i>	230
30. <i>Condamnați la uitare</i>	237
31. <i>După șaisprezece ani</i>	245
32. <i>Străini</i>	257
33. <i>Hazard sau destin?</i>	267
34. <i>Reportajul</i>	274
35. <i>Prezentul întâlnește trecutul</i>	284
36. <i>Comandă specială</i>	292
37. <i>Când renunțarea nu există</i>	302
38. <i>Corina</i>	310
39. <i>Conferința</i>	318
40. <i>Raționalitatea sufletului</i>	332
41. <i>Agonia trecutului</i>	346
42. <i>Vom râde convulsiv în fața morții</i>	357
43. <i>Mai ești?</i>	365

EPILOG

<i>TEMPLUL URSITELOR, ȘINCA VECHE</i>	377
---	-----

1. Aripă

23 Decembrie 1989

Câteva gloanțe răzlețe au ricoșat la câțiva metri mușcând din zidul aflat la vreo trei metri în spatele meu. Se apropie Crăciunul. Exploziile care se aud pe străzi, din loc în loc, au rolul focului de artificii cu care se sărbătoresc trecerile dintre ani. Diferența majoră este aceea că oamenii nu își pierd viața urmărind focurile de artificii. Aici, observ cu stupeoare că se moare. Gloanțele înlocuiesc bomboanele de pom. Viețile sunt secerate. Pentru ce? Cui folosește moartea unor oameni?

Privesc pierdut la tot ceea ce se întâmplă și nu înțeleg mare lucru. Haos. Distrugere. Sânge. Moarte. Curaj. Nevoie de libertate. Nevoie de mâine. Nevoie de descătușare. Ce o să facem cu atîta libertate? Ar trebui să mă întâlnesc cu prietenii mei, așa cum am stabilit. Încerc să disting ceva în tot acest vacarm. Văd în fața ochilor imaginea intermitentă a tatălui meu, convins că am înțeles ce tocmai îmi spusese cu doar două ore mai devreme. Să stau acasă. Să am răbdare, pentru că va veni și clipa în care mă voi putea plimba pe stradă, în siguranță absolută. I-am trădat încrederea și iată-mă aici, încercând să găsesc o umbrelă imaginară care să mă protejeze de această ploaie de gloanțe irascibilă și mortală. Mă uit insistent în jurul meu, să mă asigur cumva că prietenii mei sunt pe aici, pe undeva. Poate că împreună vom fi mai puternici și vom găsi o soluție să plecăm în siguranță spre casele noastre. Am senzația stranie că-mi văd prietenii în persoana fiecărui om aflat

pe aici, pe la Intercontinental. Toate fetele sau femeile de aici sunt pe rând, fie Dalia, fie Corina. Bărbații din jur devin în fracțiuni de secunde Doru sau Mihnea. Dar nimeni nu mă cunoaște iar eu la rândul meu nu cunosc pe nimeni. Gândurile mele amestecate se transformă în incertitudine. În întrebări fără răspuns. Și fără logică.

Relativa liniște pe care încerc să mi-o institui, măcar în subconștient îmi este întreruptă violent. Un glonț se înfige în peretele din spatele meu. Îl simt trecând razant foarte aproape de urechea mea dreaptă. Abia acum realizez grozăvia din jurul meu. Două femei care nu cred că au mai mult de treizeci de ani cad secerate. Mâna uneia dintre ele mă atinge, în cădere, ca și cum ar mai vrea să se agațe de o fărâma de viață care ar mai putea să o ajute să trăiască. Prea târziu. Doi ochi albaștri privesc neclintii cerul cenușiu. Cealaltă femeie se prăbușește cu fața pe asfalt. Țin în mâini, împreună, o pancartă pe care scrie, simplu, LIBERTATE.

Libertate... prin moarte. Cerul are o tentă de cenușiu și simt cum din moment în moment, va cădea peste noi... O senzație de sufocare mă cucerește. Părăsire. Mă simt singur și abandonat.

Undeva în dreapta mea, hotelul Intercontinental pare că se va prăbuși odată cu cerul plumburiu. Minteă îmi joacă feste, nu mai aud nimic și am senzația că tot sângele din corp îmi inundă creierul. Gândurile au dispărut instantaneu. Acum există doar dorința acerbă de a trăi.

Mă agăț cu disperare de fiecare idee care m-ar putea scoate din acest infern.

Și simt cum o mână mă trage cu putere și mă trânteste pe asfalt, aproape de unul dintre zidurile lângă care mă aflu.

– Stai cuminte. Rămâi unde ești.

Mă uit spre dreapta, de unde vine vocea. Un bătrân, îmbrăcat cu un pardesiu negru destul de ros de vreme, mă privește fix cu niște ochi ce îmi par gri- cenușii.

– Stai acolo. Nu te mișca.

– Mulțumesc mult.

– Chiar nu ai pentru ce. De ce nu ești acasă?

– Nu știu ce v-aș putea răspunde. Să fiu cinstit, nici eu nu mai știu...

– Normal că nu mai știi. Așa se întâmplă când îi ignorați pe cei care vă doresc binele.

– De unde știți?

– Este simplu, tinere. Întotdeauna voi considerați că dețineți adevărul absolut. Cei care au trecut prin viață și care au ajuns la o anumită vârstă sunt simple victime ale vieții, oameni care pe măsură ce îmbătrânesc își pierd mințile. Cam așa îi vedeți. Și dacă taică'tu ți-a zis să rămâi în casă, ce te-ai gândit tu, așa într-o doară? Tata fabulează. Eu în schimb sunt cel care știe mai bine. Așa că, de ce să nu mă duc și eu acolo unde se moare? La ce-mi trebuie mie viața?

Un sentiment de teamă nedefinită, diferit de tot ceea ce simțisem până atunci, mi-a invadat toată ființa. Cine este bătrânul și de unde știe toate astea?

– Da. Știu ce gândești. Cine-o fi ăsta și de unde știe el ce caut eu aici?

– Eu...

– Scenariul este același mereu. Când dați de belea, o faceți pentru că nu ați ținut cont de părerea celor considerați mai bătrâni decât voi. N-aveți decât. Dar vitejia asta costă.

– Aveți dreptate...

– Sigur că am dreptate. Vezi tu, este singurul moment în care cedați partea voastră de păreri. Momentul ăla în care simțiți cum vă fuge dreptatea din argumente. Un moment ca ăsta în care se moare pe stradă și veniți și voi așa, pe aici, ca într-un joc al copilăriei din care nu ați învățat nimic. Nu, tinere. Jocul Hoții și Vardiștii este doar un joc. Aici se moare.

– Domnule...

- Domnule, ce să zic...
- Vă mulțumesc din nou.
- Nu-mi mulțumi, pentru că nu ai ajuns acasă încă. Eu nu te mai pot ajuta acum. Suntem la mâna destinului, sau cum vrei tu să-i spui.
- Cine trage, domnule?
- Niște descrierați. Niște oameni fără idealuri. Niște oameni care nu vor să accepte realitatea.
- Care dintre ele?
- Ai chef de filozofie?
- Nu.
- Realitatea că cei care au fost, nu mai sunt la putere. Realitatea că după atât timp comuniștii pierd puterea. Pierd influența. Pierd tot.
- Și noi ce vină avem?
- Vina de a vă fi născut, probabil.
- Îl privesc pe bătrân și realizez că râde. Un râs atât de ciudat, atât de nelalocul lui.
- Vă mulțumesc din nou, dar trebuie să plec...
- N-ai decât. Du-te.
- O să mă duc.
- Culcat în continuare pe asfalt, arunc în jurul meu câte o privire, sperând că poate-mi voi descoperi prietenii. Fără rezultat.
- Eu zic să nu te grăbești. Dacă te uiți după cineva cunoscut, fii sigur că nu este. Probabil că ai fost trădat. Și tind să cred că nu ar fi pentru prima dată.
- Vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine dar asta nu vă dă niciun drept ca să-mi jigniți prietenii!
- Prieteni? Eu văd că ești singur.
- Sunt singur pentru că nu au sosit încă...
- Și nici nu vor sosi. Pentru că au fost muuult mai inteligenți decât tine.
- Nu aveți niciun drept!...

– Ba uite că am. De ce nu te duci să-i cauți? Du-ți idealul până la capăt...

Și bătrânul zâmbi din nou ironic și agasant.

Nu am mai suportat această ironie continuă și m-am ridicat fără a mai lua în considerare riscul fantastic la care mă supun. Într-o clipită am simțit cum toată ființa mea explodează. Am simțit cum un val de sânge cu tot cu marea mă inundă. Mă prăbușesc precum o plantă în mijlocul furtunii. Ultima imagine pe care o păstrez este aceea a bătrânului care mă privește ironic, zâmbind sarcastic:

– Drum bun în uitare... călătorie plăcută...

Petale de flori cad din cer și mă acoperă. E liniște. Lumea e departe. Cerul a redevenit senin. Nu mai simt nimic. S-a făcut noapte într-o clipită. În lume, în ființa mea, în gândurile mele...

Întunericul se răspândește încet. Deschid ochii. Sunt pe un pat de spital. Lumina pare a fi de un gri-albăstrui. Privesc în jur. Nu am fost de multe ori prin spitale dar acesta are o notă diferită față de ceea ce am văzut cu alte ocazii. Este ceva destul de ciudat. Cearceafurile de pe paturile din jur sunt verzi. Urlete și gemete de durere se aud de peste tot. Suferință. Atât de multă suferință.

Bărbatul așezat pe patul din dreapta mea se pare că a pierdut lupta cu viața. Încerc să-i deslușesc fața, dar nu reușesc. Parcă nici nu are față...

O asistentă între două vârste îi acoperă fața cu pătura ce-l învelea.

Doi bărbați îmbrăcați în halate gri, probabil asistenți medicali, s-au apropiat și au ridicat cadavrul. În nici trei minute, un alt posibil rănit i-a luat locul. Și lupta continuă.

Încerc să mă ridic dar constat că nu simt nimic. Îmi pot mișca doar capul. Parcă nici n-aș mai avea mâini sau picioare. Mă simt cuprins de teamă. Instabil din toate punctele de vedere...

Starea mea de luciditate durează foarte puțin. Întunericul se lasă din nou.

Nu știu cât timp a trecut. Deschid ochii cu greutate, convins că tot ceea ce trăiesc este doar un coșmar. Dar realizez, de data asta fără echivoc, că nu mă pot mișca. În afara capului, nu simt nimic...

Părinții mei, cu fețe cadaverice și ochi afundați în orbite, stau pe marginea patului meu. Privindu-i, am senzația că plutesc cu câțiva centimetri deasupra marginii patului.

– Săru' mâna, mamă! Săru' mâna, tată!

– Andrei...

– Ce zi este astăzi? Întreb timid și cu glasul stins.

– 18 ianuarie...

– Anul?

– 1990.

– Unde sunt?

– Ești la spital. Am înțeles că ai fost adus aici în după – amiaza zilei de 23 Decembrie. Am crezut că te-am pierdut... Te-am căutat fără rezultat timp de două săptămâni. Peste tot, prin orașul ăsta blestemat... Te-am găsit într-un târziu aici, printre răniții fără identitate.

– Mamă, nu mă pot mișca, nu simt nimic...

Lacrimi mari se rostogolesc pe fața mamei. Tata întoarce privirea, uitându-se undeva, pe fereastră.

– Ai fost împușcat. Secerat... Se pare că gloanțele au pătruns suficient de periculos. A durat ceva timp până când ți-au fost extrase... A fost o operație dificilă. Medicii sunt rezervați în ceea ce privește diagnosticul...

– Mă bucur să vă revăd... Îmi pare rău de tot ce s-a-ntâmpat.

Vă rog să mă iertați... Îmi aduc aminte vag că tata a plecat de acasă pe la ora unsprezece și că mi-a spus ca sub nicio formă să nu părăsesc casa. Nu te-am ascultat, tată, iar ce a urmat, a urmat. Nu mai pot da timpul înapoi. Mă bucur că sunt cu voi, astăzi, aici...

– Prietenii tăi te-au căutat cu înfrigurare, fără încetare, în zilele care au urmat după Crăciun. Invariabil, când telefonul suna, le dădeam același răspuns: "nu știu nimic despre tine". Și secundele au devenit ore, minutele au devenit zile iar zilele au devenit ani... Și iată- ne aici, acum.

– Mamă, cum e afară? Se mai trage?

– Nu, totul s-a terminat... Ceaușescu a fost judecat și condamnat la moarte în ziua de Crăciun. E păcat... Crăciunul este totuși o zi sfântă și nimeni nu merită așa ceva...

Înțeleg frustrările care s-au acumulat și poate pe undeva, înțeleg că sângele vărsat acolo în stradă s-a cerut a fi răzbunat, dar totuși, de ce în ziua de Crăciun?...

În ciuda restricțiilor sistemului, mama este o persoană deosebit de religioasă și încă mai consideră execuția din ziua de Crăciun ca pe un mare sacrilegiu.

– Mai am o veste, zise tata, cu glasul scăzut și stins. Doru și Mihnea, colegii tăi, au murit în stradă în aceeași zi în care și tu ai fost împușcat. Ați fost împreună acolo?

Vestea primită m-a năucit. Îmi amintesc, vag, despre faptul că ne auzisem la telefon și că urma să ne întâlnim la Intercontinental, în 23 Decembrie, pe la ora 13, dar nu am ajuns să ne mai întâlnim.

– Nu tată, nu am mai apucat să ne vedem. Stabilisem să ne întâlnim în centru, la Inter. Urmau să vină și Dalia și Corina. Știți ceva despre ele?

– Sunt bine...

De undeva, din depărtare, se aud dangăte de clopot. Bucureștiul își plânge morții.

Părinții își îngroapă speranțele ucise înainte de vreme,

mormane de pământ se prăvălesc peste visele frumoase care au devenit coșmaruri...

Un soare blând de ianuarie îmi mângâie creștetul.

Pleoapele mi se îngreunează. Din cer începe să ningă cu flori de cireș.

Mă regăsesc într-un parc plin de flori pe ale cărui bănci stau oameni fără fețe.

Fețele lor nu sunt decât niște mase diforme de neant.

Bătrânul de la Intercontinental, așezat pe o bancă, mă privește și râde sălbatic.

– Te așteptăm, Andrei. Eu și toți oamenii aștia fără suflet și fără identitate. Eu zic să te grăbești. Avem muuuultă treabă.

Acolo o zăresc și pe bunica mea, apărută de nicăieri. Se îndreaptă spre mine, ignorându-l pe bătrân.

– Andrei, nu-l asculta. Trebuie să lupți. Nu ceda nici măcar o secundă de viață. Misiunea ta pe Pământ nu s-a încheiat! Luptă, Andrei!

– Luptă, Andrei, ce să zic... luptă Andrei, căci ai pierdut deja. Eu te aștept cu răbdare. Am foarte multă răbdare. Ceea ce tu nu ai... Luptă Andrei, luptă...

– Andrei, luptă pentru dragostea ta!

Bătrânul se schimonosește, devenind pentru câteva secunde asemenea celor din parc, un om fără față.

– Dragoste? Care dragoste? E prea târziu acum. Te aștept aici, Andrei...

– Luptă Andrei, luptă pentru mântuire. Nu-l asculta!...

– Când toate astea se vor termina, nu-ți vei mai aminti nimic, Andrei. Așa că lasă prostiile.

– Andrei, te iubesc!

– Și eu te iubesc, bunico! Mereu te-am iubit!

– Tocmai de asta trebuie să lupți.

– O să lupt, bunico, o să lupt!

– O să lupt... o să lupți cum te-ai luptat cu gloanțele. O să lupți chiar și așa, trădat de prietenii tăi cei mai buni? Pentru ce să mai lupți? Dragostea nu există, tinere trădat.

– Andrei, nu-l asculta!

– Nu mă asculta... tu și-așa nu ascuți pe nimeni. De ce ai asculta-o tocmai pe bătrâna asta cu mințile rătăcite? Sau pe bătrânul care ți-a salvat viața...

– Cum l-ai salvat? Trimițându-l în fața gloanțelor?

– A fost alegerea lui, nu a mea. Eu l-am protejat atunci când am putut să o fac...

– Andrei, luptă. O să ne vedem curând, în siguranță.

– Eu cred că va sosi în lumea mea mult mai devreme decât crezi tu...

– Nu vei avea satisfacția asta.

– Vom vedea!

Ninge în continuare cu flori de cireș. Le simt cum îmi mângâie părul și cum plutesc ușor pe fața mea, alunecând și odihnindu-se în final la picioarele mele. Bunica a dispărut din visul meu, la fel ca și bătrânul.

Oamenii fără fețe au rămas în continuare așezați pe bănci, privind spre nicăieri.

Și totuși, pe o bancă stau două persoane care au fețe și care mi se par atât de cunoscute.

Sunt Doru și Mihnea... Îi privesc insistent, dar fără rezultat. Se pare că nu mă văd. Încerc să strig, dar cuvintele mi se opresc în gât, înainte de a putea fi pronunțate.

2. *Consiliu de familie*

8 Februarie 1990

Au trecut trei săptămâni. Zilele mele s-au prelins prin timp oscilând între momente scurte de luciditate și interminabile vise din care nu înțeleg mai nimic. Realizez că în fața patului meu a apărut un paravan, de aceeași culoare verde ca a cearcefurilor pe care le observasem în prima zi aici. Nu realizez dacă sunt singur sau dacă de cealaltă parte mai există cineva.

Nu știu de ce, dar senzația de atemporalitate se acutizează pe zi ce trece. Timpul nu este decât un punct de reper atunci când evaluez starea mea, raportată la momentul în care am ajuns aici.

În rest, nu mă simt aparținând vreunei perioade. Aș putea foarte bine trăi în epoca de piatră în aceste momente. Nu cred că aș simți vreo diferență...

Fac un efort de imaginație. Cum ar fi fost dacă... Dacă ce ?

- dacă aș fi stat în casă în 23 Decembrie 1989.
- dacă Dalia nu ar fi existat în viața mea.
- dacă Doru și Mihnea nu mi-ar fi fost prieteni.
- dacă aș fi rămas culcat pe asfalt atunci când m-a enervat afurisitul ăla bătrân.
- dacă aș fi trăit într-o altă țară și într-un alt timp.
- dacă nu m-aș fi întâlnit cu acel bătrân care brusc nu mai pare atât de afurisit.
- dacă gloanțele alea l-ar fi nimerit pe el și nu pe mine.

– dacă l-aș fi ascultat pe tata, dar asta înseamnă că aș fi stat în casă, vezi punctul unu.

– dacă ar fi fost bunica în locul tatei, oare pe ea aș fi ascultat-o?

– dacă aș fi fost împușcat într-o altă zonă, oare m-aș fi putut mișca? Dar oare în ce zonă am fost împușcat?

– dacă ai mei nu m-ar fi găsit aici, cum ar fi fost?

Dalia... Pe unde ești? Mi-e dor de tine...

La un moment dat, încep să intuiesc o discuție. Câteva glasuri de bărbați discută aprins despre șansele pe care le are naționala de fotbal a României la Campionatul Mondial de Fotbal care va avea loc în iunie în Italia. Parcă îmi amintesc ceva. Este prima participare a României la un campionat mondial de fotbal, după cel din Mexic 1970. Țara asta a noastră mănâncă fotbal pe pâine. Poate că era momentul să mai scoatem și noi capul în lume din punct de vedere fotbalistic.

În ceea ce mă privește, fac un efort supraomenesc pentru a face o mișcare, fie ea cât de mică. Zadarnic. Și mă gândesc la faptul că avem parte în viață de o multitudine de lucruri minunate, fără să ne bucurăm de ele, în majoritatea cazurilor. Mersul, mâinile, prietenii...

Gândul îmi zboară fără a-l putea opri, la prietenii mei. La Dalia, la Corina, la Mihnea și Doru. Băieți, voi chiar ați plecat? Poate că nu este decât una dintre celebrele voastre farse. Dar o farsă atât de morbidă nu-mi aduc aminte să fi făcut vreodată...

Mă gândesc la ce mi-a spus mama. Că lucrurile s-au liniștit în oraș. Mă uit spre fereastră. Seamănă foarte mult cu fereastra mea de acasă.

Afară a început să ningă. Liniștit. Ca un regret tardiv și obsesiv. Temporar și atemporal. Temporar pentru faptul că ninsoarea se întetește. Fulgii devin din ce în ce mai mari. Se expandează prin atmosferă, prăbușindu-se fără zgomot peste lumea statică.